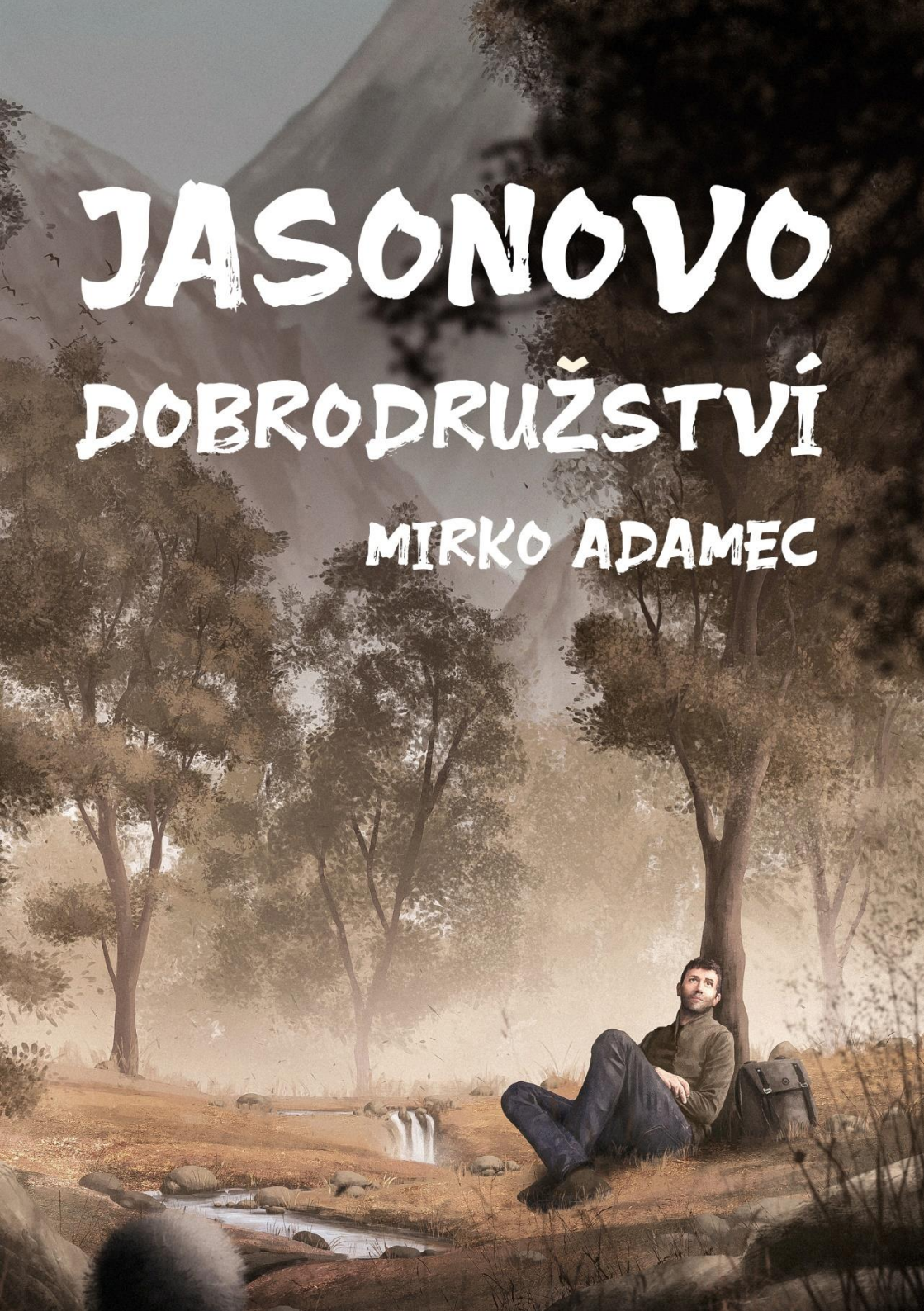

JASONOVO

DOBRODRUŽSTVÍ

MIRKO ADAMEC

JASONOVO DOBRODRUŽSTVÍ

Mirko Adamec

PROCHÁZKA

„Ne Jasone, takhle mě nemůžeš popisovat!“ rozčílila se Tereza.

„Proč ne, vždyť jsi taková byla.“

„Já jsem nebyla taková nesamostatná kráva, jakou mě tam líčíš!“

„Teď jsi hysterka. Já jsem tě jako krávu nikde nepopisoval!“ uklidňoval ji Jason „Dáš si trochu čaje?“

„Ne, nalij mi kávu!“

„Kávičku pro kravičku,“ zavtipkoval si Jason a otevřel termosku.

Tereza se s chutí napila „Áááá. Výborná.“

„Dobrá, tak to upravíme. Napíšu, že to byl tvůj nápad.“

„Ne, to zase ne. Vymyslel jsi to ty,“ vychladlo Terezino vzrušení.

Tereza, pěkná menší černovláška kolem třicítky, se kousek posunula na lavičce pod rozložitým javorem spouštějícím ledabyle k zemi své zlatožluté podzimní listy. Právě teď se jeden usadil na jejím invalidním vozíku, zaparkovaném poblíž lavičky. Vyhrnuté rukávy kostkovaného svetru jí umožňovaly nastavit své paže již zubatému odpolednímu sluníčku. Káva v polystyrenovém cestovním hrníčku ji příjemně hrála do dlaní. Právě tyto, téměř každodenní společné vycházky s Jasonem milovala, ačkoliv se spolu velice často pohádali a vjeli si do vlasů. Měla z nich rozhodně lepší pocit, než sedět doma pod střechou a slyšet jen jednotvárné šumění deště. Nemocť vnímat všechny ty zajímavé proměny ročních období, jejich svérázné a osobité atmosféry, vůně a pohledy na vždy jedinečné scenérie okolní krajiny. Jason s ní však musel mít svatou trpělivost.

Po všech těch chaotických událostech posledních měsíců se nakonec usadili tady, v Selticku, malém holandském městě nedaleko moře. Tereza opustila Prahu v České republice a Jason zase práci a svůj malý pronájem v Amsterdamu. Nevěděli, co bude dál, ale v tomhle místě jim bylo dobře.

„V pořádku. Jen to trochu poupravím,“ zahleděl se Jason do obrazovky notebooku na klíně a přepsal kousek textu. Pak si opřel bradu do dlaně a zakoukal se do dálky. Sluníčko už bylo nízko, jak se na říjnové roční období sluší. Měl rád tuto trochu melancholickou, ale svým způsobem krásně vyžralou sezónu překvapující svou malebností. Zjevně přemýšlel. Tiché šumění barevného listnatého hájku mu dodávalo klid a vyrovnanost.

Tereza ho pohladila po zádech „Jasone, já tě mám stejně ráda.“

„Nekecáš?“ otočil se k ní a usmál se.

„Ne,“ řekla vážně Tereza a přitáhla ho k sobě. Políbila ho. Jason jí to s chutí opětoval. Už ji znal dost, aby věděl, že to myslí opravdu upřímně. Soužití s ní chtělo občas pevné nervy, ale všechno se mu mnohonásobně vyplácelo. Už se o tom dávno přesvědčil, když viděl, jak se z něj postupně vytrácejí jeho dřívější deprese a návaly neurčitě pesimistických myšlenek.

„Víš, nad čím dumám?“ optal se Jason „Jestli nám to vůbec někdo uvěří.“

„Uvěří – neuvěří, vždyť je to přece jedno. Při nejhorším si píšeme jenom pro sebe, abychom si na to vše jednou vše vzpomněli, až budeme sedět v blázinci s Alzheimerem. Na podobné lavičky jako tady.“

„Já vím. A budeme tam sedět spolu, jo?“

„Jasně. A ten, kdo z nás bude ještě umět číst, bude předčítat.“

„Dobrá. Ale mě už teď zrovna nic nenapadá. Pustíme se zase pro změnu do té tvojí recenze?“ sklapl notebook Jason a pohodlně si natáhl nohy před sebe. Usmíval se.

„Jsem pro. Já ti teda vysvětlím, o jaké téma se jedná a probereme ho spolu.“

„Taky už potřebuju nějakou změnu. Zítra se zajedeme podívat k hrázi ve Vaterhoevenu a já zase vezmu notebook. Musíme upravit hlavně první kapitolu – Zájezd.“

„Výborně, tak teď tedy k mojí recenzi...“

ZÁJEZD

Jason byl úředníkem státního Úřadu pro důchodové zabezpečení v Amsterdamu v Holandsku a bylo mu přes 30 let. Krátké tmavé vlasy, lehké strniště vousů, postavou trochu menší, než je průměrný chlap. Jason si ovšem o sobě nelibě myslel, že je prostě „průměrný“. Ani ryba, ani rak. Záviděl všem, kteří nějak vyčuhovali z davu. Modrobílá košile a vůbec celé oblečení tak maximálně střízlivé, jak to jeho vedoucí vyžadoval ode všech podřízených. Na pracovišti vůbec panovala na jeho vkus dost spoutaná a strohá atmosféra. Nyní vstal od pracovního stolu a protáhnul se. Rukou si přejel po strništi vousů. Jednotvárný ťukot klávesnice jeho kancelářské spolupracovnice mu nasadil otrávený výraz do obličeje. Pohlédl z okna ven na zadní trakt budovy Úřadu. Část budovy, za jejímiž nespočetnými okny se nepochybně odehrává stejné divadlo jako u něj. Lejstra, dopisy, šanony, oběžníky – to vše zaplavující monitor počítače oblepený kolem dokola barevnými štítky s poznámkami.

Sakra! Co já tu vlastně dělám? To tady budu dřepět věčně jako ostatní za okny, jejichž půlky zadku se stihly nesmazatelně obtisknout do vyseděných židlí?

Kde je můj život? To slovíčko, které bezpochyby znamená více, než jen snídani, ranní cestu do práce a následně osm hodin nudy. Představení, odehrávající se monotónně již šestým rokem a přerušované jen občas schůzkou na pivu s přítelem, který jej, řekněme si upřímně, vlastně ani moc nezajímá?

Ne! Takhle to fakt dál nepůjde! Jason dostal chuť otevřít okno a zařvat něco hodně vulgárního. Naprosto ujetého. Tak, aby ho slyšela celá budova i baráky v sousedství. Tak, aby prostě došlo ke změně. Jakékoliv. Třeba se jen všichni vykloní z oken a budou němě zírat, třeba spadne květináč z parapetu komusi na hlavu, třeba ho v následujících okamžicích zatknou a po krátké potyčce odvezou do blázince. Ach jo. Příliš rychle si uvědomil, že k tomu nemá odvahu. Nemá na tohle, je srab, to je opravdu příliš bláznivé, ale jedno mu začínalo být jasné: věci už od teďka nemůžou zůstat tak, jako doposud. Tahle jiskřivá myšlenka se mu v hlavě jasně rozsvítila a přehlušila vše, co měl v tuto chvíli právě na stole rozpracované.

Zatím si nenašel žádnou vážnou známost a jeho máma mu to už začínala předhazovat při každé společné oslavě, kdy se sešli pohromadě. Snad i proto přestal mít rád rodinné oslavy, kdy se celá rodina sešla v mámině domě a v částečně strojené veselosti si bodře poplácávali po ramenou a chlubili se úspěchy svých malých ratolestí. Nejnesnesitelnější byl v tom jeho starší bratr Alexandr, který měl už děti dospělé, obě vystudovaly vysokou školu a on sám měl dobře placené místo. Určitě mu připadalo, že má nějaký univerzální patent na úspěšnost a nedostatky se ho netýkají. Jason se vždycky snažil vymanit z jeho přítomnosti, která byla v podstatě jen snůškou různých rad a doporučení, jak vést ten správný život. Celkem měl tři sourozence a on z nich všech byl nejmladší. Možná i proto si s nimi příliš dobře nerozuměl, ale spíše to bylo tou strojeností, která v matčině domě vládla. Nikdy nezaslechl, že by si někdo na něco stěžoval, že by se nezadařilo, nebo že by děti někomu ze sousedství

rozbily okno. Zúžil raději okruh svých přátel na minimum, což znamenalo jen na jednoho jediného kamaráda. A nedávno se mu i tento kamarád oženil a přestal na něj mít tolik času, co dřív.

Jason si promnul oči a zasedl zase za svůj úřední počítač. Oddělil hromádku oběžníků, kterou považoval za adekvátní jeho poslednímu dni v práci. Zpracoval oběžníky a na stůl položil vzorně vyplněnou žádanku o dovolenou hned od příštího dne. „Ze zdravotních důvodů“. Zbytek volného času začal věnovat hledání na internetu mezi nabídkami cestovních kanceláří. Podařilo se! Našel zájezd z nabídek „Na poslední chvíli“. Květnový pobytový zájezd do příměstského hotelu v Nepálu. Zájezd byl opravdu na poslední chvíli s odletem hned příštího dne a díky tomu dostatečně levný, aby si jej mohl dovolit. Cítil, že potřebuje změnu z toho každodenního jednotvárného kolotoče a také tušil, že práce úředníka není posláním, které by ho opravdu naplňovalo. Potřeboval se nad tím vším pořádně zamyslet.

Navštívit podobné místo, jako byla Mikwathra, si Jason podvědomě delší dobu přál. Mikwathra, průměrné město v prefektuře Lakhrii, se stala cílem mnoha turistických výprav. Hlavně díky poloze v oblasti přechodu mezi nedozírnými rovinami jihu a majestátními pohořími na severu. Ještě před pár lety nebyla příliš zajímavá. Toto bývalé hornické město se dostalo do katalogů světových cestovních kanceláří až po zklidnění politické situace a díky velkorysým místním investicím do vybavení a služeb. Nyní nabízelo vše, čeho se jinde nedostávalo – místní kolorit sídla ještě nepříliš zasaženého globalizací

a uniformitou a také nádhernou přírodu hor jen pár desítek minut jízdy z města.

Jason vypnul počítač a šéf již našťestí byl pryč. Neměl chuť vymýšlet si důvody, proč si musí hned zítra vzít dovolenou ze zdravotních důvodů. Doma si zabalil jen to opravdu nejnutnější, a šel si lehnout, protože odlet byl už v 8:30 ráno následujícího dne. Během krátkého spánku přerušovaného neklidným převalováním se na posteli s potěšením zjišťoval, jak mu pracovní úkoly mizí z hlavy a místo nich se objevují fantastické představy výletu, který se tak rychle blížil. Ráno vstal dokonce dřív, než mu stačil zazvonit budík. Je to tady!

„Jaký je cíl vaší cesty?“ zazněla standardní otázka úřednice celního a imigračního odboru po přistání na letišti u Mikwathry.

„Turistika,“ zalhal běžnou odpovědí Jason. Nebo snad měl říct, že mezinárodní terorismus, pašování drog či něco obdobného? Ach ne, turistika jej vůbec nelákala. Nikdy se nechtěl řadit mezi ty davy turistů, postávajících s fotoaparáty ve frontě před nějakou památkou. Stejně tak ani nebyl dělaný na výšlapy v horách, kde by šel jako jedna z ovcí ve stádu a rozplýval se nad krásami okolní přírody.

Jeho cílem bylo něco jiného – uniknout z běžného prostředí jednotvárného života posledních let a v klidu si uspořádat myšlenky. Ani nevěděl, proč právě tak daleko od domova, proč mu nestačila nějaká bližší lokalita kdesi v Evropě, ale cítil, že Nepál je právě proslulý svou zvláštní životní filozofií a třeba právě tady jej něco neobvyklého trkne.

Když autobus z letiště dorazil k hotelu v Mikwathře, byl Jason už natolik unavený, že moc nevnímal své okolí. Ostatně, v noci, díky časovému posunu, vypadají všechna města stejně – nekonečné linky světél dálnic, řídce obydlená předměstí s nízkými a rozlehlými budovami, vše spleť propojené křižovatkami příměstských silnic. V centru rolety zavřených obchodů a pusté ulice, na nichž jen jakoby na malých ostrůvcích kypí život skupinek lidí, vesměs živě gestikulujících a otáčejících se za projíždějícím autobusem.

Následující den ráno se probudil svěží a v dobré náladě. Otevřeným oknem k němu doléhalo troubení aut a cinkot náradí, občas promíchaného zvýšeným mužským hlasem. Jason se protáhl na posteli a zadíval se na čerstvě nabílený strop poměrně malého pokoje. Bylo to zvláštní – ještě včera byl doma a teď je tady, v prostředí tak odlišném, že všechny předchozí starosti mu připadaly vzdálené a neskutečné. Je zajímavé, že všude žijí lidé, mají své radosti i starosti a vůbec ani netuší, že je na světě nějaký Jason, který taky něco řeší a má svoje přání a touhy. Kdyby tu nebyl, tak to tihle lidé vůbec nezaznamenají a všechno půjde jako dřív. Jason si s mírným překvapením uvědomil, jak je ve skutečnosti bezvýznamný, že takových světů, jaké má on sám, jsou miliardy. A každému z jejich protagonistů dozajista připadá, že právě ten jeho svět je ten nejdůležitější. Ale to je asi normální. Je jenom překvapující to zabliknutí, když člověk sám sebe uvidí jen jako jedno z mnoha zrnek máku na obrovském koláči světa...

Při snídani Jason obdržel kartičku s přehledem všech výletů, které cestovní kancelář pořádala, ale byly placené. Přesto si jeden vybral: „K úpatí Himalájí“. Zájezd se konal hned následující den. Na víc zájezdů jeho kapsa neměla.

První den tedy Jason strávil bloumáním po místních uličkách, tržističích a parcích. Bylo hezky. Brzy se naučil nevnímat dotěrné nabídky prodavačů, které naštěstí také nebyly tolik intenzivní díky jeho oblečení průměrného a nemajetného turisty. Staré ošoupané rifle, podivné oranžové tričko s krátkými rukávy a batůžek v maskáčové barvě. Jason chtěl co nejvíc splynout s místním prostředím, ale světlá barva kůže jej stejně prozrazovala. Tak aspoň zvolil taktiku mimikry do podoby pokud možno nemajetného bezdomovce. Míjel skromné krámečky, které snad všude na světě byly stejné – levná elektronika, oblečení, módní doplňky, občerstvení. S radostí si pochutnal na opečených kouscích masa napíchnutých na špejli a zapíjel je nějakou místní limonádou. Po hodině courání si z jednoho z mnoha chladicích boxů, které stály snad před každým občerstvením, koupil plechovku piva a šel si lehnout do místního parku, aby unikl všemu tomu lidskému hemžení a ruchu. Bylo mu příjemně. Přesně něco takového si přál.

Pro plechovku piva si zašel ještě vícekrát a strávil celý den v pohodovém, mírně podnapilém stavu a na nic nemyslel. Jak daleko byl nyní jeho úřad, jeho každodenní cesty autobusem do práce, jeho kolegové, formuláře, vyhlášky a podobné pracovní záležitosti – vše mu připadalo úplně malicherné.

S chutí se pak k večeru, kdy už začínaly problikávat hvězdičky na tmavomodré obloze a měsíček se začal ukazovat v púlce svojí žlutavé tváře, vrátil do hotelu. Hotel nebyl nic zvláštního – jen obyčejný trojpatrový hnědý barák upravený na hotel či penzion. Při večeři vyslechl jen na půl ucha přednášku zájezdového delegáta pro druhý den, na pokoji sebou plácl na ustlanou postel a bezstarostně usnul. Na přemýšlení o všem, co měl v úmyslu, bude času ještě dost...

Příštího dne, dost brzy ráno, měli výletníci sraz před hotelem a následně autobusem přes den objížděli různá zajímavá místa na úpatí velehor. Bylo to poučné. A taky únavné. Cestou zpět se však autobus porouchal a zůstal stát ještě vysoko v horách na opuštěné zastávce. Vedoucí výpravy stále někam telefonoval, ale nic smysluplného neříkal. Po dvou hodinách marného čekání oznámil, že tady asi budou muset přenocovat, nicméně kdo chce, tak prý může dojít pěšky do pár kilometrů vzdáleného městečka, tam si najít přenocování a pak jej na náklady agentury dopraví zpátky do hotelu. Jason a nějaká mladá žena Tereza byli jediná, kteří tuto nabídku využili.

Jason měl na sobě teplejší modré rifle, černé tričko s barevnými fleky a tmavě zelenou větrovku. Šedivý batůžek byl samozřejmostí. O Tereze Jason nic nevěděl. Párkrát ji zahlédl v hotelu, pozdravili se, ale tím to končilo. Nyní se spolu vydali na cestu a ona šla jen v modrých šortkách, žluté mikině a s malým batůžkem na zádech. Až teď, během jejich společného pochodu se dozvěděl, že je reportérkou jednoho z místních časopisů v Česku, což je země ve středu Evropy. Tereza nebyla přímo krásná, ale byla pěkná, malá, tmavovlasá a měla

v sobě jakousi pozitivní vnitřní energii. Právě díky této energii se Jason v její přítomnosti cítil dobře a s chutí si s ní teď při pochodu anglicky povídal. Oba dva neuměli anglicky zrovna dokonale, a tak svá slova doprovázeli různými gesty a občas si vypomáhali i jinými jazyky, které trochu znali, hlavně němčinou. V práci sice oba angličtinu používali, ale měli jen omezený slovník. Zvláště emotivnější a citově zabarvenější slova zcela postrádali. Často se museli zasmát tomu, co z toho vzniklo.

Vše by se obešlo bez komplikací, kdyby opravdu dorazili bez problémů do městečka k přenocování. Jejich cesta, která měla být dlouhá jen zhruba osm kilometrů, se však na několika místech větvila a marně se dohadovali, která z nich je ta pravá, kterou mají pokračovat. Hory byly až k úpatí zahalené v řídké mlze, a tak se ani podle světla nedalo odhadnout, kde může být jejich cílové městečko. Šli tedy nazdařbůh – chvílemi z kopce, jindy zase nahoru.

V ten okamžik, kdy opustili autobus, se vše zdálo být snadné. Když však ušli alespoň patnáct kilometrů, stále byli v horské pustině. Začínalo se smrákat, a tak se rozhodli, že sejdou někam do údolí, ať už je to kamkoliv. Potřebovali přenocovat, byli unavení, a v chladu a pustině hor to nešlo. Vydali se tedy přímým krokem do jakéhosi údolí a tam v borovicovém lesíku s hustou trávou a nízkými keříky přenocovali. Zpočátku leželi na trávě a mechu odděleně, odění jen ve svém turistickém oblečení, ale pak se zcela samovolně k sobě přichoulili chladem, jako dvě zmrzlé myši. Ostatně jejich odění vůbec chladu hor neodpovídalo – trička s krátkými rukávy a jen tenké

bundičky proti větru. Byli rozhodnutí jít další den údolím stále dál a dolů, dokud nedojdou někam do civilizace.

Usnuli po dlouhé cestě výborně a vychutnávali si nevědomky svoje vzájemné zahřívání. Byl to však přesto chlad, který je probudil těsně před příchodem prvních červánků. S nadšením pozorovali slunce, jak se postupně naklání nad velehorami, dokud nedorazily jeho nadějné paprsky až k nim. Vyprávěli si o tom při chroupání posledních zbytků ovesné tyčinky, o kterou se Tereza galantně rozdělila s Jasonem. S nadějí se vydali na cestu ještě ve slabém mlžném oparu, brzkým sluníčkem zatím nerozehnaném.

K jejich překvapení však po pár kilometrech narazili na vysoký drátěný plot s ostnatými kotouči nahoře, vedoucí napříč údolím vlevo od nedohledna k nedohlednu vpravo. Zkoušeli jít skalnatým terénem podél plotu, ale narazili jen na nepříjemné výstražné cedule. Jako by si někdo nepřál, aby toto údolí kdokoliv navštívil.

Padl na ně hlad a únava. Vzdali se už veškerých rozumných nadějí a rozhodli se vysoký plot opatrně přelézt. A tehdy začal jejich dramatický útěk sedlem horského průsmyku, vedoucím přes úplně opačnou stranu údolí. Začal příběh, pro ně oba dosud zcela nepředstavitelný.

ÚTĚK

Bylo přibližně kousek po poledni, ale už druhý den od jejich nerozumného přezení plotu. A také od rychlého vynuceného ústupu zpět a následného divokého a zmateného výslapu na opačnou stranu až přes zasněžený vrchol údolí. Posledních pár set metrů ustupujícího pásma sněhu seběhli v divokém úprku. Holá kamenitá pláň ležela pokrytá stejnoměrně kameny i ploškami sněhu. Naštěstí již překonali horské sedlo plné sněhu, do něhož se hluboko bořily nohy. Od té doby nespali a stále se jen pohybovali. Ve dne, v noci. Síly jim dávno došly a teď se pohybovali spíše jen setrvačností než tělesnou energií. Přeskakovali osamělé tmavé, ze sněhu trčící balvany a neodvažovali se ohlédnout. Jason byl několik metrů napřed a snažil se vybírat cestu za běhu, aby nezapadli do proláclin tvrdého a hlubokého sněhu, které však spíš jen tušil, než aby si byl jistý, že si při nejbližším došlápnutí nezlomí nohu v díře. Tereza se snažila trefovat do Jasonových stop, míhajících se však v tak chaotickém sledu, že by musela skákat jako kamzík. Měla srdce v krku. Už vůbec nad ničím nepřemýšlela a jen se snažila sledovat Jasona, pár kroků před ní. Jasonovi prudce bušilo srdce a cítil, že brzy bude u konce s dechem. *Končím* – to byla myšlenka, která jej teď jako jediná provázela. Jason nebyl žádný sportovec a dva dny v pohybu byly nad jeho možnosti. Teď si sedne na kámen a ať se už dál děje cokoliv...

Slabý, ale důvěrně známý chrčivý zvuk, který oba k smrti nenáviděli, zaregistrovali téměř současně. Jasonovi se podařilo zastavit

a udržet rovnováhu na místy tvrdé a zledovatělé sněhové pokrývce, ale Tereza kolem něj projela po břiše s rukama roztaženými jako žába při skoku do vody. Na smích nebyl čas. Koule musela být někde velice blízko. Jason upíral unavené oči na všechny šedivé skvrny ve sněhu a snažil se rozeznat jakýkoliv pohyb. V ruce svíral metrový klacek, který byl jejich jedinou zbraní a bez něhož by tu naživu nejspíš nebyli.

Nepatrný pohyb Jason zaregistroval spíše podvědomě. Zamrkal a snažil se zaostřit na šedivou tečku vlevo od něj, která rychle narůstala do podoby letícího tenisového míčku. Všiml si ho bohužel pozdě na to, aby zaujal správné postavení, ale aspoň tak brzy, aby se po něm stačil ohnat v okamžiku, kdy prolétal kolem jeho hlavy. Ostrý chrčivý zvuk plynule přešel do hlubšího mručení, jak se chlupatá koule přehnala jen několik centimetrů před jeho obličejem a pokračovala setrvačností dál svým letem.

Jason ji nezasáhl, ale teď byl připraven. Ne, nikdy si moc nevěřil. Ani teď nedoufal, že se mu to povede, ale adrenalin v něm vykonal své. Napjal všechny své smysly až ke krajnosti a byl rozhodnutý nedat se jen tak snadno. Letící koule ztichla a zastavila se ve vzdálenosti pár metrů od něj. Jason se rozkročil a pevně svíral klacek oběma rukama. Koule se neslyšně začala pohybovat a po chvílce se opět ozval známý zvuk, který za letu vydávala doširoka rozevřená tlamička vybavená řadou ostrých zubů.

„Jsi můj!“ proběhlo Jasonovi hlavou a odhadoval v duchu dráhu útočící koule. K jeho překvapení však v polovině dráhy míček změnil směr a stočil se stranou. *Tereza!* uvědomil si Jason, ale bylo pozdě. Šedivý bod opsal oblouk a v zajímavé spirále přistál Tereze přímo na

noze. Sice se snažila uskočit, ale teď bezvládně opět ležela na zádech ve sněhu a třepala nohou. Jason si strhl bundu a několika skoky byl u ní. Přehodil bundu Tereze přes nohu a škubnutím zakousnutou kouli odtrhl. Jeho prsty pod látkou bundy cítily měkkou pohybující se hmotu podobnou velkému živému vlněnému klubku. Podle Terezina výrazu a zvuku trhající se látky to vypadalo, že koule byla zakousnutá pouze do kalhot a našťěstí ne do nohy. Zatlačil kouli do sněhu a rukama přihrnul ze všech stran pod bundu další sníh. Ruce ho na tvrdém sněhu pálily, ale nepřestal, dokud se pod bundou netyčil malý, ale dobře upěchovaný pahorek.

„Odsud už nevyleze, mrcha jedna,“ řekl udýchaně a opatrně odkryl bundu. Bylo to v pořádku, hromádka se ani nepohnula. *Pěkný má hrobeček!* Obrátil se k Tereze, která seděla na sněhu a držela se za nohu. Měla na ní jenom malé krvácející škrábnutí, ale i to mohlo být nebezpečné. Během celých 24 hodin, co je tyto živé koule pronásledovaly, viděli, jak koule kousla do krku horskou ovci a ta okamžitě padla jako podřátá. Pravděpodobně měly v zubech nějaký prudký jed.

Jason ani Tereza neříkali nic, protože netušili, co bude následovat.

„Neboj se, to je jenom škrábnutí. Myslím, že z toho nic nebude,“ snažil se Jason uklidnit Terezu a sněhem vytíral krvácející ránu.

Pak jí ránu obvázal utrženým kusem kalhot, protože nic lepšího po ruce nebylo. Občas se na sebe podívali a Tereza se snažila usmívat. Nechtěla na sobě nechat znát své obavy, které by Jasonovi nijak nepomohly.

„Už to máme kousek. Kdyby bylo třeba, vezmu tě na záda a dojdeme dolů do údolí. Tam se už schováme. Neboj,“ řekl Jason, ale věděl, že to je spíš jeho zbožné přání než jasná představa. Zalesněné údolí, které bylo vidět v dálce, muselo být ještě několik kilometrů daleko a nedalo se přesně ani rozeznat, jelikož bližší konec byl zahalen mlhou.

„Já vím, ale nic mi není. Půjdu sama,“ usmála se Tereza a snažila se vstát. Jason jí pomohl postavit a oblékl si mokrou bundu. Podal Tereze klacek, aby se o něj opírala a držíc ji pod paží, vydali se na cestu dolů.

„Myslíš, že to už byla poslední, tahle potvora?“ zeptala se Tereza, ale žádnou zvláštní odpověď nečekala.

„Snad jo, protože moc jich nás sledovat nemohlo. A tahle byla už docela unavená,“ řekl po chvíli Jason a měl pravdu. Šedivá koule, která na ně před chvílí zaútočila, byla opravdu hodně z formy. Kdyby nebyli oba dva tak vysílení, nejspíš by se jí i snadno ubránili. Jejich cesta přes hory trvala již celý den a z toho téměř celý poslední půlden šli bez odpočinku přes zasněžený horský průsmyk. Koule, které se vydaly po jejich stopách, musely být cestou unavené minimálně stejně jako oni a na jejich pohybech i reakcích to bylo znát.

Sníh pod nohama pomalu mizel, avšak cesta po tmavé kamenné suti nebyla o mnoho pohodlnější. Vyhýbali se klikatě větším kamenům a tentokrát spíše vyhledávali ostrůvky sněhu, šikovně zakrývajícího nerovnosti. Nebe se zatahovalo a vypadalo to, že může začít pršet.

„Vidiš ten mrak na konci údolí?“ ukázala Tereza před sebe. „Je zajímavé, že je tak nízko a na jednom místě.“

Opravdu, mrak, či spíše oblak páry, byl bílý na rozdíl od oblohy všude kolem, a zakrýval celý blízký konec údolí. Žádný podobný mrak nikde v okolí nebyl.

„Hmm,“ zabručel Jason a krátce pohlédl do údolí, nevěda, co na to říct. Soustředil se na kameny pod nohama, což ho naplno zaměstnávalo.

Ušli sotva dvě stě metrů, když Jason ucítil, že Tereza začíná klopýtat. Zastavili se a Tereza se k Jasonovi přitiskla a obejmula ho kolem pasu.

„Já už, už... nemůžu,“ stačila ještě zašeptat a s omluvným úsměvem se mu pomalu sesunula k nohám.

Jason pohlédl do údolí, které se v dálce stáčelo mezi dva horské hřebeny a bylo ještě pěkně daleko. Musí tam dojít ještě dnes, to bylo Jasonovi jasné. V této zimě by noc na sněhu nepřežili. Nebyl si ovšem jistý, jestli to zvládne. Sám by tam jistě došel, ale teď musí nést Terezu, a to nebude legrace. Snad to nebude nic vážného a jde jen o oslabení způsobené únavou.

Tereza nebyla žádné pírkó, ale pěkně stavěná žena, na jejíchž plných bocích jeho pohled často se zalíbením utkvěl během posledních událostí. Teď se však obíral jinými myšlenkami. Jak Terezu nést, když poblíž není ani kousek dřeva, aby si vyrobil nějaké nosítko či sánky? Poklekl k Tereze a ujistil se, že dýchá. Pokusil se ji zvednout, ale šlo to velmi těžce. Jak to jen ti filmoví hrdinové dělají? Vzít ji do náruče zavrhl okamžitě, protože by takto neušel ani pár

metrů. Nezbyvalo než si ji naložit na záda. Po několika neúspěšných pokusech, během nichž byl rád, že si je Tereza nemůže pamatovat, se mu ji podařilo přehodit přes rameno. Držel ji za nohy a její tělo mu viselo na zádech hlavou dolů. S funěním se postavil a vydal na cestu. Každý krok teď dobře rozvažoval, protože vystoupit na větší kámen ho dost vyčerpávalo. Musel se zastavovat každých dvacet metrů a nabírat dech. Občas, když našel větší balvan, tak tam Terezu odložil a znovu zkontroloval, jestli dýchá.

Zdálo se, že se údolí vůbec nepřibližuje, ale když se ohlédl dozadu, tak viděl, že pásmo sněhu je k jeho překvapení už docela daleko. Pod nohama se mu také občas objevil nějaký trs trávy či malý keřík. Místy se objevovaly i zakrslé borovice. Začalo studeně mrholit, což Jasonovi ani v nejmenším nevadilo, a naopak to vítal jako příjemné chlazení. Pokračoval s Terezou na zádech dál a snažil se nemyslet na čas. Slunce přes dešťové mraky nebylo vidět, a tak jen doufal, že do údolí stačí dorazit ještě před setměním.

Jason pokročil podle svého odhadu asi kilometr, když uviděl skupinku borovic a klenu, krčících se pod ochranou velkého balvanu. Zajásal, protože to znamenalo, že by tam mohl získat nějaké dřevo a postavit si sánky na tažení Terezy. Jeho nohy při neopatrném došlápnutí začínaly podklesávat, a to nebylo dobré znamení. Do údolí to byly ještě alespoň dva kilometry.

Jason opřel Terezu o šedivý kámen, vydechl si a s úlevou se vydal k borovicím. Našel několik dostatečně dlouhých větví, které s námahou přepízlal kapesním nožem a odřel si ruce do krve. S větvemi v podpaží se vydal zpět, a když se blížil ke kamenu, zmocnil

se ho najednou tísnivý pocit. Něco není v pořádku! Byl to snad nějaký podvědomý smysl, vypěstovaný během nebezpečných akcí, které nedávno zažil, co ho varoval. Šedivá koule na něj vystřelila vzápětí přímo ze země. Jason zakopl, a to ho zachránilo. Šumící koule opsala oblouk a dopadla do kamenné suti. Jason mátožně vstal a upíral oči do místa, kde viděl kouli zapadnout. Ne, takhle se normálně nechová. Musela být hodně unavená, že se neudržela ve vzduchu. Jason svíral v ruce klacek a věděl, že nastala rozhodující chvíle. Jediné kousnutí by znamenalo jejich konec. Ale na druhou stranu, když je tahle koule již takhle vyčerpaná, znamená to, že pokud vydrží do večera, další se už jistě neobjeví. Jason pokročil ke kamenům. Zdálo se mu, že vidí nějaký pohyb, ale byl to jen klam. Koule sice vylétla z jiného místa, ale představovala docela snadný cíl. Koule se přibližovala jako pomalu a nízko letící tenisový míček a Jason dobře viděl malou tlamičku a kolem ní vířící tlusté chlupy, udržující ji v pohybu. Jason skryl klacek za zády, jak se mu to předtím několikrát osvědčilo, a když se koule přiblížila, strefil se přesně. Ozval se mlaskavý zvuk a sprška zelené tekutiny se rozstříkla všude kolem. Jason přivřel oči, ale přesto zahlédl, jak koule, roztržená téměř na dvě půlky, padá do stráně. Vyhrál...

Jason sebral větve a došel k svému břemenu – Tereze. S pomocí kousku provázku vyrobil z větví primitivní nosítka, která se dala táhnout po zemi. Byla sice dost krátká, a tak k nim musel Terezu přivázat ve skrčené poloze, ale fungovala. Svah byl stále ještě poměrně prudký, a tak táhnutí nosítek nečinilo velké problémy. Bylo to mnohem lepší, než s Terezou na zádech.

Jason poprvé po několika dnech pocítil dobrou náladu. Byl unavený až k smrti a krev mu stékala z odřených rukou, ale začal si pobrukovat písničku, kterou znal ještě z dob, kdy chodívali na školní výlety. Občas se ohlížel, jestli neuvidí další zbloudilou kouli, ale všude panoval naprostý klid, doprovázený jemným šuměním deště. Tereza přerývaně dýchala a byla v pořádku.

Nevnímal, jak dlouho šel, avšak údolí se začínalo přibližovat. Zpod mlžného oparu vykukovaly občas zelené vršky stromů a vypadalo to, jako by se mrak usídlil na jediném místě v údolí a zalíbilo se mu tam. Krajina kolem se příliš neměnila, pouze kameny už neměly ten studený tmavý odstín a občas byly pokryté různobarevnými lišejníky. Jasonovi čvachtaly nohy v mokřích trsech trávy a jednou se mu dokonce zdálo, že zahlédl nějakého bílého ptáka.

Oblast zakrytá mlhou se přiblížila a místo kamenité stráně se kupodivu objevila plochá skála, po které se šlo výborně. Nosítka klouzala snadno po hladkém kameni a Jason si uvědomil, že možná bude lepší jít po okraji hladké skály. Je možné, že kameny zde nejsou právě proto, že skála dole končí převísem, a na kluzké skále se již necítil bezpečně. Zvláště když neviděl dál, než na nějakých deset metrů. Jason šel po okraji kamenné desky a po několika stovkách metrů děkoval osudu, že měl tolik rozumu a nepokračoval dál. Kamenná deska opravdu končila strmým převísem, jehož spodní část byla v nedohlednu. Na okraji skály se dalo sice obtížně, ale přece jen lézt dolů, a tak Jason dál pokračoval opět po kamenné suti prudkého svahu.

S údivem zjišťoval, že se vzduch kolem otepluje a brzy měl pocit, jakoby byl ve vlhkém a dusném pralese. Z hloubky údolí se ozývalo tlumené šumění vody a Jason si říkal, že ať už je tam cokoliv, musí tam dojít a přečkat dnešní noc. Svah končil, a kamení vystřídala zelená tráva a malé borovice. Občasný křik vyplašených ptáků na Jasona působil po cestě neživou pustinou jako nádherný dotek života a když sešel ještě níž a mlha zůstala viset nad jeho hlavou, oněměl úžasem. Před ním se rozprostíralo údolí několik stovek metrů široké, pokryté hustým zeleným lesem a širokou travnatou planinou uprostřed. Pod celou délkou skalního převisu se táhlo jezero, z něhož se zvedala pára a malá říčka, vytékající z jezera, se klikatila prostředkem planiny. Jason se podíval na Terezu, která sebou občas zaškubala, a rozběhl se k jezeru. Houstnoucí šero mu nedovolovalo prohlížet detaily, ale jak došel na krásnou a prohřátou písčitou pláž, tušil, že jsou zachráněni. Opatrně sundal Terezu z nosítek a položil ji na okraj pláže do teplého písku. Sám si zašel namočit ruce do vody a opláchl obličej. Odřené ruce ho pálily. Voda měla sirnou příchutí termálních pramenů, ale chutnala příjemně. Teprve teď na něj dolehla všechna únava z předchozích dní. Seděl tam s rukama ponořenýma ve vodě, v hlavě krásně příjemný a bezstarostný pocit a nevnímal, jak rychle se snesla tma. *Slast* – to bylo to pravé slovo, které se mu v mysli vybavilo. Vychutnával si ho a válel ho na jazyku. Teprve teď pochopil jeho nádhernou zvukomalebnost. „*Slast...*“ bylo také jeho jediné slovo, jež po vlastním obtížném napřímení vydechl. Odvázal Terezu, odkulil ji do písku a lehl si do písku vedle ní. Zavřel oči a téměř okamžitě upadl do blaženého a hlubokého spánku. Zasloužil si ho.